Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

26. Aarg. Nr. 9. *Den 1. Februar 1877.* Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Tale af Præsident Brigham Young,

afholdt ved Halvaarskonferencen i Salt Lake City den 8de Oktober 1876.

(Fra «Deseret News».)

(Sluttet.)

Vi ere blevne jagne og fordrevne fra Sted til Sted, og de Ugudelige have søgt vor Ødelæggelse, simpelthen fordi vi tilbyde dem Lyset, Sandheden, det evigvarende Evangelium. Omendskjøndt vi ere blevne berøvede vore Hjem og vor Ejendom, er det dog ikke lykkedes dem at ødelægge os endnu. Vil det lykkes dem? Jeg tror det ikke. Herren har sagt, han vilde indsamle sit Folk for sidste Gang, hvilket han er ved at gjøre; han vil ikke tillade, at de overvindes og Riget frarives dem som hidintil. Ej heller vil han blive haanet og bespottet, naar han kommer denne Gang — ikke fordi de Ugudelige jo vilde gjentage det samme, dersom de bleve tilladte — men fordi han vil komme til Doms, tage Hævn over de Uretfærdige og Ugudelige, og med Ødelæggelsens Svøbe vil Løgnens Tilflugtssteder og alle, som elske og øve Løgn, blive bortfejede af Jorden, og saa Mænd ville blive tilovers. Dersom de Sidste Dages Hellige ikke afholde sig fra at løbe efter denne Verdens Ting og begynde at forbedre sig og udføre den Gjerning, Herren har givet dem at udføre, ville de ogsaa findes manglende og blive bortfejede som unyttige Tjenere.

Sidste Dages Hellige gaa og tag op et Arbejde med Eder selv, tilskynd Eder selv til den Tro, at Herren er Gud, at hans Øjne ere henvendte paa hans Hænders Gjerninger, at selv Spurvene ikke gaa uden Føde, ejheller et Haar af vore Hoveder falder til Jorden ubemærket. Arbejd med Eder selv, indtil I have Tillid til Gud og til hans Aabenbaringer til os; vorder Et i timelige Ting saavelsom i aandelige Ting, saa hurtigt som I kunne. Indtræd i Forbundet, i Foreningen som vi kalde den Forenede Orden, at vi kunne begynde at udføre det Værk, vi have paataget os at gjøre.

Nu, jeg vil gjøre Eder et Forslag,

og I kunne have fem Aar til at udføre det Arbejde, jeg nu er isærd med at anvise Eder. Til Folket i Sevier Dalen, Millard County, Iron County, Piute County, Beaver County og Juab, Kane, Washington og Sanpete Counties vil jeg sige: Gaa til Arbejde og byg et Tempel i Sanpete. Saasnart I ere færdige til at begynde, vil jeg forskaffe Planen. Grunden er allerede udvalgt. Vi spørge Eder ikke, om I ere istand til at gjøre det; men spørg Eder selv, om I have tilstrækkelig Tro til at gjøre det, thi vi vide, at I ere fuldstændig istand til at gjøre det, om I ere villige dertil, og gjøre det inden tre Aar fra næste April. Og til Folket i Box Elder County, Malad Valley, Cache Valley, Soda Springs, Bear Lake Valley, Rich County og ved Bear River, siger jeg, foren Eders Arbejde og begynd saasnart, som I kunne, at bygge et Tempel i Cache Valley. Atter, til Folket i Weber County, Davis County, Morgan og Summit Counties, Salt Lake County, Tooele og Utah Counties med Folket Øst og Vest, vil jeg sige: Gaa tilværks og fuldend Templet i denne Stad. Kunne I udføre dette Værk, I Sidste Dages Hellige af disse forskjellige Counties? Jo, det er et Spørgsmaal, jeg rede kan besvare, I ere fuldkommen istand til at gjøre det; Spørgsmaalet er, om I har den nødvendige Tro? Have I tilstrækkeligt af Guds Aand i Eders Hjerter til at sige: Ja, med Guds, vor Faders Hjælp ville vi oprejse disse Bygninger til hans Navn. Der vil sammenlignelsesvis kun udfordres faa Penge, det vil næsten Alt være Arbejde, saadant som I kunne udføre. Dersom Folket havde betalt deres Tiende og betalt Arbejderne paa Templet i Forhold til, hvad jeg har gjort, vilde denne Bygning have været fuldendt før nu. Men jeg er ikke forpligtet til at bygge Templer for Folket; dette er vor fælles Pligt, for at vi alle kunne have det Privilegium at udføre Ordinancer for dem selv og deres Døde. Hvor længe, Sidste Dages Hellige, førend I ville tro Evangeliet som det er? Herren har erklæret det for sin Vilje, at dette Folk indtræder i Pagten, ligesom Enok og hans Folk gjorde, hvilket nødvendigvis maa ske, førend vi ville have det Privilegium at bygge Zions Centralstav, thi Guds Kraft og Herlighed vil være der, og Ingen uden de Rene af Hjertet ville være istand til at leve og nyde den. Gaa da nu frem af al Eders Magt og med alle Eders Midler og fuldend dette Tempel. Hvorfor, af hvad Grund? Grundene ere meget tydelige og begribelige, og I forstaa dem.

Nogle faa Ord til Søstrene. — I Mødre, som letsindig betragte Guds Hus' Ordinancer og de Velsignelsrr, som tilbydes Eder, jeg vil sige, at den Tid vil komme, dersom I vedblive at gjøre saa, da I ville sørge og ville være villige til at give Verdener, dersom I besad dem, for at leve Eders Liv over igjen. Nogle af Eder betragte med Foragt Guds Riges Orakler paa Jorden, og i Begaaelsen af denne Synd spøge I med Eders egen saavelsom Eders Børns Frelse. Omvend Eder, og vend Eder til Gud og belær Eders Børn om Vigtigheden af at gjøre det samme, og om Guds Ordinancers og Loves Hellighed. Det er Moderens Indflydelse, som er mest virksom til at danne Barnets Sind for Godt eller Ondt. Dersom hun behandler Guds Ting med Letsindighed, er det mere end rimeligt, at hendes Børn ville være tilbøjelige til at gjøre det Samme, og Herren vil ikke holde hende uskyldig, naar han kommer forat samle sine Trofaste; han vil frakjende sig alle Saadanne, naar han kommer for at fordre sine Egne, og vil sige: „Gaa bort, jeg har aldrig kjendt Eder."

Det Spørgsmaal kunde maaske gjøres: Vil I ophøre at give Begavelser her? Jeg antager, at det er meget sandsynligt, at I ville have til at gaa, hvor der er et Tempel, eller være foruden. Som en Følge af vor Uddrivelse fra vore Hjem og paa Grund af vor fattige Tilstand, har Herren tilladt os at gjøre, hvad vi have gjort, nemlig at bruge dette Begavelseshus for Tempel-Hensigter. Men siden vi, formedelst Guds Naadegaver og Velsignelser ere istand til at bygge Templer, er det Guds Vilje og Befaling, at vi skulle gjøre saaledes.

Jeg takker Eder for Eders Opmærksomhed. Vi ville udsætte denne Konference indtil den 6te Dag af næstkommende April, at møde Klokken ti om Formiddagen i Templet i St. George. Vi have til Hensigt da at indvie det. Vi ville indvie nogle Dele deraf dette Efteraar og begynde at arbejde deri. Jeg føler til at velsigne Folket og siger: Maa Himlen være Eder naadig. Amen.

Mormonismen fra et mormonsk Standpunkt.

Af Sir D. Wedderburn.

(Fortsat.)

Medens jeg var i Salt Lake City blev Guvernøren af Utah Territorium overordentlig heftigt angreben for hans paasagte Partiskhed for Mormonerne, og det fornærmende Haab udtryktes til samme Tid, at Mr. Brigham Young om kort Tid maatte indtage den Plads han fortjente „ved det eneste Arnested, der er stort nok til at kunne tilfredsstille ham og hele hans Familie". At saadanne Udtryk offenlig bruges om en Mand, som Samfundets store Flertal betragter som en inspireret Profet, er et tilstrækkeligt Bevis paa at ingen Terrorisme (Voldsregjering) nu udøves imod Frafaldne fra den herskende Kirke i Utah. Jeg, som en Fremmed, der var begjærlig efter saavidt muligt at lære deres Religions Læresætninger at kjende, nød en aaben og venlig Modtagelse hos alle de af Mormonernes Ledere, som jeg havde Lejlighed til at besøge. Enhver ønsket Forklaring blev strax given, men jeg føler mig ikke berettiget til at nævne Navne eller gjentage nogen privat Samtale, omendskjøndt de rimeligvis ikke vare særlig fortrolige. En gjennemrejsende Fremmed kan kun se Samfundets udvendige Overflade, og i denne Henseende er der intet særligt besynderligt eller mærkværdigt ved Salt Lake City. En velhavende Mormons Modtagelsesværelse afviger ikke meget i Udseende fra en Englænders, som træffer at have en talrig Familie, med et stort Antal Søstre og Døtre. Man føler dog en underlig Fornemmelse, naar man ved Introductions-Ceremonien først hører Ordene: „Nu, min Herre, tillad mig at introducere dem til en anden af mine Hustruer." Det Forunderlige ved disse Ord bestaar hovedsagelig deri, at de ytres, ikke af en mørkhudet Barbar, men af en Gentleman, der svarer til den Beskrivelse, der af Le Conscrit i 1713 gaves af de engelske Soldater: „Blancs, bien rasés, comme de bons bouorgeois,"*) og i et Væ-

*) lys, ren barberet, lig andre Mennesker.

relse opfyldt af alle det civiliserede, huslige Livs Bekvemmeligheder. Den offentlige Gudstjeneste hos Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, som Mormonerne ufravigelig benævne deres egen Sekt, foregaar i stor Simpelhed, meget lig Tjenesten i et engelskt Dissenter Kapel, og Damernes overvejende Antal er paa ingen Maade større, end hvad vi ere vante til at se paa alle Steder for offentlig Gudsdyrkelse. Den eneste øjnefaldende Særegenhed er Anvendelsen af Vand til Nadveren istedetfor Vin, og det synes at være Sædvane for alle Trofaste, der ere nærværende, at deltage heri, saavel Unge som Gamle. Psalmerne synges af et blandet Kor af unge Mænd og Kvinder, og Taler afholdes af fremragende Mormon-Ældste. Da jeg var nærværende, vare Talerne Mr. Daniel H. Wells, Borgermester i Salt Lake City og Mr. Cannon, Broder til Utahs Delegerede til Kongressen. Alle religiøse Argumenter bleve grundede paa Biblens Autoritet, til hvilken Mormonernes Aabenbaringer gjøre Fordring paa at være en Tilføjelse, men ingenlunde modstridende. Mangfoldige af Mormonernes Lærdomme bleve berørte og særlige Hentydninger gjordes, til de Forfølgelser, de Hellige havde maattet udstaa i fordums Tider, og dem, som syntes at true dem i Fremtiden. Omendskjønt endnu ikke et halvt Aarhundrede gammel har den Sidste Dages Helliges Kirke gjennemgaaet en Ildddaab, og levende Mænd kunne med blandet Stolthed og Sorg tale om Venner, der døde som Martyrer for deres religiøse Tro. For tredive Aar siden var Nauvoo i Illinois et Mormonsettlement, i Indbyggerantal og Velstand næsten lig Salt Lake City for nærværende; de, som vare Vidner til dens fuldstændige Ødelæggelse, kunne neppe betragtes som ørkesløse Allarmraabere, naar de hentyde til Muligheden af Prøver, der endnu kunne komme. Talernes Tone er fuldstændig praktisk, og opmuntrende til Virksomhed og Ædruelighed, til Afholdenhed fra Pirringsmidler, Tobak, The og Kaffe iberegnet, og Dyrkelsen af alle de nyttige Kunster, „endog af Krigens, dersom det skulde være nødvendigt for vort Samfund." Disse indtrængende Opfordringer rettedes hovedsagelig til den tilstedeværende Ungdom, idet der indrømmedes lidt Undskyldning for de Ældre, der havde baaret de onde Dages Byrde og Hede, og som nu, efterat have oprettet dette Tilflugtsted i Bjergene for de Hellige, maaske kunde have nødig at styrke deres svækkede Natur ved et lejlighedsvis indtaget narkotisk Middel. Talerne vidnede om en maadeholden og forstandig Aand, idet de indskærpede Lærdomme simpelthen vare af en kjærlig Form af Kristendommen, og der fandt aldeles ingen Hentydninger Sted til den ejendommelige, huslige Institution, der i saa Manges Sind indbefatter alle deres Begreber i Forbindelse med Mormonismen.

Efter Alt er det paa Ægteskabsprincipet, at den ydre Verdens Interesse saavelsom Fjendskab har koncentreret sig. [Historien siger noget Andet. Red.] En Mormon betragtes simpelthen som en Mand med mange Hustruer, og udover dette veed Folk kun meget Lidt og bekymre sig kun meget Lidt om de Sidste Dages Helliges Lærdomme eller Skikke. Dersom det ikke var for deres Polygami, er det sandsynligt, at Mormonerne nu kunde nyde den samme fuldkomne Tolerance, som i Amerika udstrækkes til andre yderliggaaende, religiøse Sekter, og at Deseret for længe siden have indtaget sin Plads blandt Unionens Stater. Paa den anden Side maa det erindres, at Polygami er en sammenlignelsesvis nyere Institution, der efter min Mening fordømmes af Mormons Bog i de stærkeste Udtryk: „Men Guds Ord betynge mig for Eders store Overtrædelsers

Skyld. Thi se, saa siger Herren: Dette Folk begynder at voxe i Ugudelighed; de forstaa ikke Skrifterne, thi de søge at undskylde sig, idet de bedrive Horeri, paa Grund af det, som er skreven om David og Salomon, hans Søn. Se, David og Salomon havde mange Hustruer og Medhustruer, hvilket var mig en vederstyggelig Ting, siger Herren; hvorfor, saa siger Herren: Jeg har ført dette Folk ud af Jerusalems Land ved min Arms Kraft, paa det at jeg maatte opreise mig en retfærdig Gren af Josefs Lænders Frugt. Hvorfor jeg, den Herre Gud, ikke vil tilstede, at dette Folk skal gjøre ligesom de i gamle Dage. Derfor hører mig, mine Brødre, og lytter til Herrens Ord; thi der skal ikke nogen Mand iblandt Eder have mere end en Hustru, og af Medhustruer skulle de ingen have; thi jeg, den Herre Gud, har Behag i Kvindernes Kydskhed. Men Horeri er en Vederstyggelighed for mig, siger den Hærskarernes Herre. Derfor skal dette Folk holde mine Bud, siger den Hærskarernes Herre, eller Landet skal være forbandet for deres Skyld." [Se Slutningen af denne Paragraf: „Thi om jeg vil opreise mig Sæd, siger den Hærskarernes Herre, saa vil jeg befale mit Folk; ellers skulle de adlyde disse Ting." Red.] Disse ere „Jakobs, Nephis Broders" Ord, og Ord kunne neppe være mere tydelige eller bestemte, men til samme Tid kunne de Hellige anføre, at disse Bestemmelser ophævedes ved den paafølgende Aabenbaring om det celestiale Ægteskab. Denne Aabenbaring, der værdiges Josef Smith kort førend hans Levnetsløbs Afslutning, er den eneste Garanti for Flertallet af Hustruer — en Praxis, der er almindelig iblandt Mormonernes Ledere, men ikke gjennem hele Samfundet i det Store. Med dem, som med Mohamedanerne eller Hinduerne, er Polygami upaatvivleligt et Udgifts-Spørgsmaal, og jeg blev underrettet om fra paalidelig Kilde, at sandsynligvis en af fire af de Hellige er Ægtemand til mer end en Hustru. Antallet af Hustruer, der tilskrives fremragende Personligheder, bliver almindeligt overdreven, idet sexten er det største Antal, der ere blevne viede til en Mand, og sex udgjørende en velhavende og indflydelsesrig Ældstes Husstand.

Mormonerne sammenligne sig med Jøderne saavelsom med de første Kristne; de have været et forfulgt Folk, fordrevne til at vandre gjennem sporløse Ørkener, og leve nu affsondrede fra deres Naboer i en theokratisk Stat af deres egen. Deres Exempler for Polygami ere hovedsagelig dragne fra de hebræiske Skrifter (det gamle Testamente); men de paastaa ogsaa, at den første kristne Kirkes Exempel taler til deres Gunst. Uden at indlade sig paa Argumenter kan man med det Samme indrømme, at Polygami sanktioneredes af den gamle hebræiske Lov; [ganske god Indrømmelse. Red.] men det er ikke destomindre forældet i den nye Verden i Amerika, og er en vedvarende Fare for de Sidste-Dages Helliges Kirke. Ved en af Utahs Legislatur udstedt Lov er Valgret skjænket alle „amerikanske Kvinder, indfødte eller naturaliserede," og det synes neppe muligt, at Polygami længe kan overleve saadan Lov. For nærværende styrker Udvidelsen af denne Frihed iblandt Personer, af hvem kun faa ere „indfødte" Amerikanere, og hvoraf mange ere meget ufuldkomment uddannede, Mormonernes Ledere, ved fuldstændig at opsluge Hedninge Elementet. Men en saadan Virkning er ikke sandsynlig at ville vedvare, thi den opvoxende Generation vil blive uddannet; i 1871, lige netop efter Vedtagelsen af den ovenfor omtalte Lov, var 60 Procent af Pigerne imellem fire og sexten Aars Alderen indskrevne som Skole-

disciple igjennem hele Utah Territorium, idet Pigernes Procent-Antal lidt overstrider Drengenes af samme Antal. Lighed imellem Kjønnene i Uddannelse og Valgrettigheder maa lede til ogsaa at bringe social og religiøs Lighed, og Exemplet af deres uafhængige Søstre i Wyoming Territorium, hvor Kvinder nyde fuldstændige borgerlige Rettigheder vil ikke være spildt paa Damerne i Salt Lake City. Den almindelige Følelse i de tilstødende Stater og Territorier er mere gunstig stemt for "Kvindens Rettigheder", end i nogen anden Del af Verden; og selv om dette tildels er foraarsaget ved en Tilbagevirkning fra Mormonismen, kan det dog ikke undlade at øve sin Indflydelse paa Utahs kvindelige Vælgere. Det er saaledes muligt, at en fredelig Løsning af Vanskeligheden kan findes, og Polygami maaske ophæves ikke ved udvortes Magt, men ved konstitutionelle Virkninger iblandt Mormonerne selv.

Imidlertid besidder denne det nittende Aarhundredes Kirke forbausende Livskraft, og synes at føre os tilbage til en forsvunden Troens Tidsalder, fremstillende, som den gjør, Phænomenet af en religiøs Sekt, der er hjertelig overbevist om sin Fremtid og fordrende Nutiden som dens egen. Medens andre Kirker ser hen til Fortiden for Alt, hvad der er bedst og sandest i Religion, betragte de Sidste-Dages Hellige ogsaa Nutiden som en Miraklernes og Aabenbaringens Periode. De forvente i den nærmeste Fremtid Omvendelsen af Alle, som bebo dette Kontinent, med ligesaa inderlig en Tro, som de første Kristne synes at have næret om det romerske Kejserdømmes Kristning. [Tvivlsomt. Red.] Det kan siges om dem, at de i Theologien opretholde den moderne Lærdom om vedvarende Fremskridt snarere end fordums Theorier om voldsomme Begivenheder og Katastrofer. Idet de i en bogstavelig Forstand annamme de jødiske og kristne Skrifter, nære de øjensynligen ingen Frygt for at videnskabelig Undersøgelse skulde undergrave deres Tro, thi de forvente en vedvarende Strøm af Aabenbaring, der vil bringe Theologien i Harmoni med det almindelige Fremskridt af menneskelig Kundskab.

Titlen paa Parley P. Pratts Værk, Nøglen til Theologiens Videnskab, synes næsten at indeholde en Modsigelse i Titel; men den tilkjendegiver en berømt mormonsk Theologs Ønske om muligt at holde Skridt med Tidsalderens videnskabelige Aand. Enten Forsøget paa at gjøre dette har vist sig heldigt eller ikke, er hans Politik vissélig visere end den, der har stillet Videnskab og Politik i saa direktte Modsætning til hinanden, at enhver Sejr af Kundskab over Uvidenhed har syntes ogsaa at være en Sejr over Religion. Mr. Parley Pratt er i Virkeligheden berettiget til en Velkomsthilsen fra alle Elskere af den frie Tanke i Betragtning af, hvor sjældent Theologer søge at bringe deres egne Læresætninger i Samklang med Menneskeslægtens i enhver Retning af Videnskab og Kunst, og hvor sjældent det er, at de ikke „blegne,

Af Frygt for at deres egne Domme skulle vorde for tydelige,

Og deres frie Tanke blive en Brøde, og Jorden have for meget Lys,"

For at bruge hans egne Ord: "Fædrenes Troesbekjendelser synes at være blevne støbte i andre Tidsaldres Form, at være afpassede efter en snæver Sphære af intellektuel Udvikling og at være dannet af et Materiale for meget lig Støbejern; eller idetmindste ikke at være elastiske nok til at udvides tilligemed Udvidelsen af Forstanden, at gro med Væxten, og at gaa frem med Tidsaldrens fremadskridende Principer. Af disse Grunde maaske mere end nogensomhelst andre, bryder Tidens

største Aander løs fra de gamle Baand og drager sig tilbage fra oprettede og ærede Systemer."

Med denne Synsmaade har Mr. Parley Pratt stræbt efter i sin indledende Nøgle at give en almindelig Oversigt over, hvad han kalder Theologiens Videnskab, „paa en sammentrængt og noget original Maade og Stil, som samlet fra Aabenbaring, Historie, Profeti, Fornuft og Analogi." Aabenbaringerne og Profetierne der hentydes til, og hvorpaa der bygges, ere tildels dem, som modtages af alle orthodoxe Kristne, tildels dem fra en nyere Tid (saasom Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog), der ere særegne for Josef Smiths Efterfølgere. Det er haardt at forsone Polygami med „Tidsalderens fremadskridende Principer", [Hvorfor? Red.] og med Nutidens Begreber om Kvindens sociale Stilling og Værdighed; men Mr. Parley Pratt er ikke uden en videnskabelig Bevisgrund for sin theologiske Dogme. Han fastholder at: „Hovedhensigten med denne Lov er Formerelsen af Børn af gode og værdige Fæder, der ville belære dem om Sandheden, og dette er langt at foretrække for at sende dem ind i Verden i en uværdig eller uvidende Slægt." — „En viis Lovgivning, eller Guds Lov vilde med retfærdig Strenghed straffe Ægteskabsbrud og Horeri og vilde ikke tillade Idioten, den bekræftede uforbederlige Dranker, Manden med arvelig Sygdom eller lastefulde Sæder at besidde eller beholde en Hustru; medens den til samme Tid vilde drage Omsorg for, at en god og forstandig Mand hæderligen kunde erholde og underholde flere end en Hustru". — „Gjengivelsen af rene Love og Sæder har allerede begyndt at forbedre eller gjenoprejse en Race. Et helligt og maadeholdent Liv, ren Moral og Sæder; Tro, Haab og Kjærlighed, Tilfredshed, Mildhed, Redelighed, intellektuel Udvikling, ren Sandhed og Kundskab vil frembringe en Race, skjønnere i Form og Ansigtstræk, stærkere og mere kraftfuld af Konstitution, lykkeligere i Sind og Tænkemaade, mere intellektuel, mindre lastefuld og bedre beredt for langt Liv og gode Dage i dens dødelige Udlændighedstilstand. Enhver Generation regjeret ved de samme Love vil forædles." Dette lyder rimeligt nok i Theori, og maaske Følgerne af Polygami, som det praktiseres i Utah, er, at et forholdsmæssig stort Afkom fødes til de mest energiske, intelligente og vindskibelige Borgere. I en Tidsalder, hvor der er Grund til at frygte for en stedse stigen Tendens til „Ikke Overleven af de Dygtigste," maa et saadant Resultat indrømmes at opveje nogle af de Ufordelagtigheder, der følger med Flertal af Hustruer.

De højeste Typer af Husdyr ere blevne udviklede under et System af Opdrættelse og Udvælgelse meget lig det, som forfægtes i de ovenfor anførte Citater, og Bevisernes Vægt synes at hvile paa dem, som fastholde at en ædel Typus af Menneskeslægten ikke kan udvikles paa en lignende Maade. Dersom det skulde lykkes Mormonerne for nogle faa Generationer at gjennemføre i Praxis de Ideer, der ovenfor anføres, vilde de have gyldig Grund for deres Tro, at de ere bestemte til at skulle arve Jorden.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

Historie gjentagende sig selv. — En historisk Parallel.

Saa slaaende et Exempel paa gjengjældende Retfærdighed, som findes berettet, træffe vi i Historien om Josef, Jakobs Søn. Dens Parallel fremstilles i Udviklingen af de Sidste-Dages Helliges Historie, af hvilke den største Del gjøre Fordring paa at være hans Efterkommere.

Medens Josef endnu var en ren Dreng, begyndte han at have Drømme; og de behagede ham saa meget, at han ikke kunde afholde sig fra at fortælle dem til sine Brødre. Drømmene forvarslede om hans fremtidige Storhed og Herlighed, og udlagdes af hans Brødre, som antydende en Tid, da han skulde regjere over dem, og de tilligemed hans Fader skulde neje sig for ham. De forbitredes over hans Drømme. De have maaskee ikke været villige til at anerkjende deres Sandhed; men de ængstedes for dem saa meget, at de vare villige til at tage Tilflugt til alle Slags Voldsomheder for at blive af med „Drømmeren". Deres første Tanke — at dræbe ham — blev overstemt, og de solgte ham, udentvivl idet de tænkte, at de ved at gjøre saa udelukkede ham paa en virksom Maade fra enhver Lejlighed til at faa sine Drømme opfyldte. Hvo kunde vel have drømt om, at han, solgt som Slave ogført til Ægypten, paa nogen mulig Maade nogensinde mere kunde forurolige sine Brødre med sine drømmeagtige Begreber eller deres Opfyldelse? Og dog vare de Forholdsregler, de tog for at forhindre Opfyldelsen af den Bestemmelse, som de frygtede saameget, da deres Broder Josef drømte derom, netop selve de Midler, der frembragte dens Opfyldelse.

Begivenhedernes Gang er bekjendt for Alle. Josef blev paamindet om sine Drømme, da hans Brødre kom til ham, som den første Mand i Ægypten næst Kongen, omendskjøndt han var ukjendt for dem som deres Broder, og bøjede sig for ham med deres Ansigter mod Jorden; og bitterlig maa de have ihukommet dem, idetmindste ved en Lejlighed, da deres Fader, Jakob, nylig var død, og de befrygtede, at Josef hadede dem for det Onde, de havde gjort, og de gik hen og kastede sig i Støvet for hans Aasyn og sagde: „Se, vi ere dine Tjenere." Hovmodige, som de handlede imod deres barnlige Broder, da han vovede at drømme, at de, hans ældre Brødre, skulde blive herskede over af ham, viste det Onde, de gjorde, for at forhindre det, sig netop at stille ham i de Omstændigheder, passende forat han kunde opfylde sin Del, og frembragte senere hos dem selv de Følelser af Fornedrelse og Ydmyghed, der vare nødvendige forat de kunde komme til at opfylde deres Del.

For lidt over fyrretyve Aar siden begyndte de Sidste-Dages Hellige, mange af dem Efterkommere af den selvsamme Josef, som forfulgtes af sine Brødre, at have Drømme og Syner om Fremtiden og at fortælle dem til deres Brødre. Deres Betydning var, at de skulde faa Magt og Herredømme; at „Riget og Magten og Ri-

gernes Storhed, som er under al Himmelen", skulde gives til dem i Forening med Alle, som vilde lyde den Almægtiges Bud; de skulde erholde Regjeringen og besidde den evindelig. De vilde blive de Første og blive ærede som Saadanne. Fortællingen om Josefs Drømme opvakte ikke større Had i deres Bryst, til hvem han fortalte dem, end Fortællingen af disse Sidstes opvakte i de Manges Sind, til hvem de bleve fortalte. Med hvilken haanende Foragt lyttede de ikke til dem? Men skjøndt dette var det Udvortes, ophidsedes deres Tanker indvortes. De vilde ikke indrømme, at der var nogensomhelst Sandsynlighed for, at de nogensinde kunde blive opfyldte, og dog besværedes de af en lønlig Frygt for at de skulde, hvilket tilskyndede dem til at tage ethvert Skridt, der stod i deres Magt, for at forhindre det. De troede ikke de forudsagte Ting; men de syntes at tænke, at Næringen af saadanne Ideer kunde af føde en Ærgjerrighed, som Intet mindre end den fuldstændige Fuldbyrdelse af deres nærede Forhaabninger vilde tilfredsstille. Forat forhindre dette besluttede de, ligesom Josefs Brødre imod ham, at dræbe dem og udslette dem af Tilværelsen, men denne Bestemmelse blev overstemt. Kun nogle Faa faldt som Ofre for deres Hævn. De forsøgte mange andre Planer imod dem, tænkende derved at udføre deres Hensigter og tilintetgjøre enhver Udsigt for Opfyldelsen af de forudsagte Ting; men Alt forgjæves. Tilsidst besluttede de at bortfjerne dem saa langt fra deres Ojne, at en Strid med dem var næsten umulig, idet de haabede derved at udslette enhver Udsigt til, at de nogensinde skulde blive, hvad de drømte om og haabede paa. Ægypten var et Land, der ikke var længere bortfjernet fra Josefs Brødre eller mere sandsynligt til at holde ham sikker i Trældommens Baand fra oftere at forulempe dem, end de vestlige Orkener paa Amerikas Kontinent for at afholde os fra at besvære med vor Nærværelse de Brødre, til hvem vi havde fortalt vore Drømme og Syner vedrørende vor Fremtid. Men Josefs Trældomsrejse til Ægypten forhindrede ikke Opfyldelsen af hans Drømme; (tværtimod bevirkede den dette) ejheller har de Sidste-Dages Helliges Fordrivelse til Vestens fjerne Dale været i Vejen for deres. Zion vil endnu vise sig at være et Sikkerheds- og Tilflugtssted for dem ligesom Ægypten for Josef og senere for en endnu langt herligere Personlighed. Naar Fødemidler ere udtømte blandt dem, som fordrev dem, er det ikke usandsynligt, at Zions Folk, vidende, hvad der vil komme, ville have tilstrækkeligt tilovers til at yde dem Hjælp.

De have ved deres egne uretfærdige Handlinger bragt os i netop den Stilling, som vi maatte indtage for at opfylde vore egne Forudsigelser. Vor Forbindelse og Slægtskab med dem og deres med os, medens vi dvælede i deres Midte, vilde, dersom vi vare forblevne der, ikke have tilladt os at blive, hvad vi haabede og de befrygtede. Nu, hvad vi dengang advarede dem for er begyndt over dem. Krigen med alle dens Rædsler har raset iblandt dem; Lovløshed, Forbrydelse og Tvedragt voxer, medens Uretfærdighed sidder ved Roret, og Manges Sind opfyldes af Mistvivl og Gru ved Tanken om Alt det, som de kunne see hastigt ruller frem imod dem og hvortil alt Foregaaende kun har været en Indledning, en „Veernes Begyndelse". Tidligere lyttede de med stolt Foragt til, hvad vi havde at sige dem. I deres Overflødighed af Magt følte de sig sikre, og knuste enhver ængstelig Følelse, de muligen havde som Følge af vore Forestillinger og Forudsigelser. Men Begivenhederne forme sig for at gjøre en Forandring med Hensyn hertil. Vanheld optaarne sig omkring dem. De ville — maaske inden længe — trænge til en saadan Frelse, som ene

Josef kan udstrække til dem — en Frelse, som alene det Folk, hvis Drømme og Forudsigelser de ikke vilde modtage, men tværtimod søgte at gjennemkrydse, kan udstrække til dem; thi deres Drømme og Syner maa opfyldes. Magten til at herske og besidde Riget, til at styre og regjere vil blive given til dem, til hvem Forjættelsen er given; og naar „Brødrene", som troede at forhindre Opfyldelsen ved at dræbe og banlyse „Drømmerne", ere blevne tilstrækkeligt ydmygede, ville de med Glæde hjælpe til at opfylde Forudsigelserne ved at finde sig i at blive regjerede. Naar Konstitutionen hæves højt, og viis Regjering organiseres og opholdes af dem, hvis Fremtidsbestemmelse det er, og som for mange Aar siden saa det i Drømme om Natten og Syner om Dagen, ville de Overblevne, trætte af Anarki og ydmygede af Ulykker, benytte sig af Lejligheden til at dvæle under dens beskyttende Arm, under saadanne Forhold som de kunne. Og for at vedblive med den Parallel, hvormed vi begyndte vor Artikel, ville de føle til at sige til dem, de saa grusomt have undertrykket, ligesom Josefs Brødre til ham, de saa storligen havde forurettet: „Se, vi ere dine Tjenere", eller, som en anden „Drømmer" har sagt: Deres Sønner, som bedrøvede og trængte dig, skulle komme bøjede til Dig, og Alle, som foragtede Dig, skulle neje sig ved dine Fødders Saaler; (Hvor lig er denne Handling ikke Josefs Brødres!) og de skulle kalde Dig, Herrens Stad, Israels Helliges Zion.

Korrespondance.

Danmark.

Aarhus den 8de Jan. 1877.

Præsident O. N. Liljenqvist.

Kjære Broder.

Det er med taknemlige Følelser til min himmelske Fader, at jeg i denne Stund griber Pennen forat meddele Dem lidt om Tilstanden i Aarhus Konference, thi uagtet vi ere svage Redskaber i Herrens Haand og meget ufuldkomne, saa har Herren dog anerkjendt vore ringe Bestræbelser og kronet vort Arbejde med Held og Lykke. I den seneste Tid er der paa Grund af Julen og daarligt Vejr maaske udført lidt mindre, end der muligen kunde være bleven, men nu med det nye Aar har ogsaa vi begyndt med fornyet Styrke. De omrejsende Ældste ere alle paa forskjellige Steder i Konferencen; Br. J. C. Nielsen er i Vejle Gren, hvor hans Familie boer, og af et Brev fra ham fremgaaer det, at de modtage ham meget venligt. S. Jensen er for Tiden i Randers Gren og arbejder med megen Nidkjærhed, og der sees ogsaa Frugter af deres Arbejde. Evangeliet gjør god Fremgang der paa den Egn, og i de sidst forløbne Aar see vi der udspredt meget Vidnesbyrd blandt Folket. Br. Rasmus Christensen er for Tiden paa Fyen, og jeg tror, at han vil gjøre mere Godt der end nogen af de andre Brødre, dels fordi han er endel bekjendt med Fynboerne, og tillige har nogen Familie der endnu. Til Langeland har jeg sendt et Par Brødre for at prøve Folket der, thi jeg tror ikke, at der har været arbejdet der for mange Aar. Evangeliet gjør ligeledes god Fremgang her i Aarhus Gren; jeg har herfra sendt et Par Brødre til Samsø, for at foretage en Missionstur

der, hvilket vistnok ikke er slet der i lang Tid. Jeg haaber, at Guds Velsignelse maa følge dem, og at de maa finde Oprigtige der, og være istand til at udføre et godt Arbejde iblandt dem. Jeg tror, at det er nødvendigt at gjennemmissionære Byen, thi i saa stor en By som Aarhus findes der Tusinder, som ellers aldrig vilde faa Sandhedens Budskab at høre. Derimod er Landdistrikterne her omkring Aarhus blevne gjennemmissionærede atter og atter. Der er en ung Broder, som vi har fundet velskikket dertil, der udelukkende missionærer heri Byen, og foruden ham er her en 18 a 20 Brødre, der hver Aften efter endt Arbejde gaa ud et Par Timer, to og to, fra Dør til Dør.. Der er naturligvis Mange, som ere tilbøjelige til at lukke Døren i for dem, men til samme Tid ogsaa Enkelte, som ere villige til at lytte til deres Vidnesbyrd. De samles her paa Kontoret to Gange om Maaneden for at afgive Rapporter om deres Arbejde, ligesom vi ogsaa i disse Møder forhandle Grenens forskjellige Anliggender, og jeg tillige søger at opmuntre dem og give dem de bedste Raad, som jeg formaar. Jeg føler Trang til at takke Gud, fordi han anerkjender og velsigner vore ringe Bestræbelser. Jeg kan give Brødrene et godt Vidnesbyrd; de omrejsende Ældstr ere gode og nidkjære Mænd, som kun have Guds Gjerning for Øje, og det samme er Tilfældet med de forskjellige unge Forstandere og Missionærer saavel som Kredslærerne, deres Medhjælpere og Bymissionærerne. Vi ere alle sammenbundne i Evangeliets Aand og Kraft og forenede i vort Arbejde, og vor Bøn er stedse til Herren, at han vil lægge sine Velsignelser i vort Arbejde, thi af os selv ere vi Intet; vi saaer, men Gud giver Væxten. Hvad mig selv personlig angaar, føler jeg glad i mit Hjerte for det Privilegium, der er mig forundt, og ihvorvel jeg føler min Ufuldkommenhed paa min ansvarsfulde Plads, er jeg dog glad ved den Overbevisning, at Herren altid har brugt de Simple og Ringe af denne Verden til at fremme hans Gjerning. Min Helbred har været temmelig god her i mit Fødeland, dog blev jeg syg et Par Dage, før vi toge Afsked med det gamle Aar, og maatte holde Sengen nogle Dage, men er nu forsaavidt fuldstændig vel. Jeg har besøgt adskillige Grensmøder og engang imellem taget en Tur ud paa Landet, og skal gjøre saa igjen og søge at benytte den kostbare Tid, i hvilken jeg har det Privilegium at forkynde Sandheden i mit Fødeland, saa godt som muligt, saa at, naar jeg atter vender mine Fjed mod Vesten til mine Kjære, jeg da selv kan være tilfreds og med den Forventning, at min himmelske Fader og mine Foresatte ogsaa ere det. Jeg har paatænkt om en lille Tid at sende en Broder, som kan tale det tydske Sprog, til Slesvig og deromkring, thi der er enkeite Faar, som næsten ere forglemte fra Hjorden, og som have staaet der i mange Aar. Før jeg slutter, maa jeg dog fortælle Dem, at ligesom Guds Rige nyder Fremgang, saa arbejder Mørkets Fyrste imod os. Der har nylig været afholdt et stort Møde her, hvori „Mormonismen" skulde modbevises, — men nej, den blev latterliggjort, det var Alt. Det kunde ringere Mænd have gjort end dem, som have studeret Theologi. Hermed skal jeg nu slutte for denne Gang, idet jeg nedbeder Guds, den Almægtiges, Velsignelser over Dem og Deres Arbejde, og sender en kjærlig og forbunden Hilsen til Dem, Deres Hustru og Søn samt alle Brødrene fra Zion. Jeg forbliver stedse Deres tro Broder i Herren og Medarbejder for Sandhedens Sag.

Christen Jensen.

Ellemosen den 4de Jan. 1877.
Præsident O. N. Liljenqvist.
Kjære Broder.

Jeg vil sende Dem nogle faa Linier for at lade Dem vide, hvorledes det gaar mig. Jeg er for nærværende her paa Lolland og er vel tilmode, dog er min Helsen ikke saa god, som jeg kunde ønske. Folket er her bange for at komme til Forsamling, saa at vi ikke kunne udrette ret meget iblandt dem, dog har vi Haab om at nogle Faa i den nærmeste Fremtid ville komme frem og slutte Pagt med Herren. Jeg er glad ved at se Deres Fremskridt ved at udgive en Stjerne paa Svensk, det udviser Interesse for Folkets Bedste, og at Værket fremmes, og bringer mig den Trøst, at om vi end ikke ere istand til at gjøre Meget for Herrens Gjernings Fremme her, saa skrider vort fælles Værk dog frem andre Steder. De sidste 14 Dage jeg var paa Sjælland, afholdt vi 15 Forsamlinger, hvoraf de 10 hos Fremmede; de kjøbte mange Skrifter af os og bad os at komme igjen. Her er Folket mere uimodtageligt for Evangeliet; jeg troede, at vi skulde have havt Tro nok til at opvække dem, men jeg har ikke set Frugterne endnu. „Stjernen" har været udmærket, og er berømt allevegne, og jeg haaber, at den maa kunne sprede meget Lys omkring iblandt Folket, hvor den kommer. Nu, kjære Broder, jeg ved Intet for nærværende, som kunde interessere Dem, og vil derfor slutte med at ønske Dem et glædeligt Nytaar og beder, at Herren vil velsigne os alle i hans Arbejde, at det maa vorde til vor Velsignelse og Manges Fred og Glæde. Modtag nu en venlig Hilsen fra de herværende Brødre samt fra Deres hengivne Broder,

Jens Keller.

Norge.

Trondhjem i December 1876.
Præsident O. N. Liljenqvist.
Kjære Broder.

Mange Tak for Deres venlige Brev til mig af 25de f. M., hvilket jeg modtog i Trondhjem den 2den ds.

Jeg glædede mig meget over Nyhederne, De gav mig, men mest ved de kjærlige Opmuntringer til mig selv personligt, hvilket udviser den samme gode Følelse, som under vort mangeaarige Bekjendtskab altid har yttret sig hos Dem, og som jeg, uden at smigre, ved, er et remherskende Karaktertræk hos Dem til alle Mennesker. Det er behageligt, naar man, som Tilfældet er med os, der have forladt vort dyrebare Hjem og elskede Familie i Zion, kan modtage Opmuntringer enten fra Hjemmet eller fra vore gode Brødre og især Disse, som staa over os i Herren. Det giver os Trøst i vor Ensomhed, thi ihvorvel vi færdes imellem Hellige og Venner, er dog en Mand, der har en kjær Familie hjemme, paa en vis Maade ensom. Jeg har ofte tænkt at skulle skrive til Dem, kjære Broder, angaaende mine Rejser, siden jeg af Dem blev beskikket til at besøge Konferencerne i Danmark og Norge, men da De for største Delen er bekjendt dermed, vil jeg indskrænke mig til at sige, at jeg blev godt og venligt modtagen af saavel de Hellige som de præsiderende Brødre, der gjorde Alt for at gjøre vor Sammenkomst behagelig og nyttig. Jeg blev tagen omkring i Konferencen og fik Lejlighed til at besøge og prædike i saavel Aarhus, som Horsens, Fredericia, Odense, Randers og senere Aalborg, i hvilken sidste By jeg opholdt mig nogle faa Dage, og derfra indskibede mig til Norge. Fra Kristiania rejste jeg efter at have overværet Konferencemødet til Drammen, hvor jeg afholdt flere Forsamlinger og besøgte ikke alene

de Hellige, men ogsaa gamle Venner, hvis Bekjendtskab jeg gjorde for 20 Aar siden. Herfra paabegyndte jeg min lange Rejse til Trondhjem. Jeg kom efter tre Dages Rejse til Stavanger, hvor jeg tog i Land og opholdt mig i 12 Dage, i hvilken Tid jeg afholdt Forsamlinger og besøgte og opmuntrede de Hellige og Venner. Jeg forlod denne Stad og dens adspredte Menighed med det Haab, at Ældste E. M. Larsen fra Saltsø Staden i Forening med to andre Brødre, vil udføre et godt Arbejde igjennem Vinteren, endskjøndt Folket synes at være meget ligegyldigt for vort Vidnesbyrd. Jeg besøgte ligeledes den stolte Handelsstad Bergen, hvor vi kun have faa Søskende og ringe Lejlighed til at virke for Evangeliets Udspredelse, dog er denne By ikke uden Vidnesbyrd, thi allerede for mange Aar siden er der blevet afgivet Vidnesbyrd for Hundreder af Folket. Efter at have sejlet omtrent 800 engelske Mile fra Kristiania ankom jeg hertil Trondhjem. Der findes endnu længere nord nogle Søskende i Nordland eller Lofoten; den længst bortfjernede af de Hellige er en Broder paa en Ø, som kaldes Sørøen i Finmarken omtrent 450 engelske Mile herfra eller 300 danske Mile fra Klistiania. Her i Trondhjem findes en lille, god Menighed, som afholder Forsamlinger 2 Gange ugentligt i et lejet Lokale, men Fremgangen har kun været ringe i den senere Tid. Jeg finder flere Nikodemusser her end noget andet Sted i Norge, jeg mener saadanne Stakler, som frygte Mennesker mere end Gud. Aanden heri denne Stad er mindre liberal, saa at det næsten ansees for en Vanære at bekjende sig til de Sidste Dages Hellige, jeg har imidlertid fundet gode Hellige her og afholdt nogle smaa, men meget livlige Forsamlinger. Evangeliets Indførelle her skete i 1855 ved Ældste C. C. N. Dorius under megen Trængsel og Forfølgelse fra Præsternes Side, saa at Brødrene, ja endog Søstrene bleve kastede i Fængsel paa Vand og Brød, fordi de bekjendte sig til vort Samfund, dog ere Mange blevne tillagte og Mange emigrerede til Zion, og Evangeliet bliver den Dag idag prædiket baade i Byen og paa Landet, saa at om vi gjør vor Pligt, vil Herren gjøre Resten. Vel, kjære Br. Liljenqvist, jeg vil nu slutte for denne Gang med at sige, at jeg er tilfreds i mit Arbejde som Evangeliets Budbærer og haaber at have Aanden af min Kaldelse Dag for Dag. Jeg har stadig gode Efterretninger fra min Familie hjemme, og føler mig glad og velsignet. Modtag en Hilsen til Dem selv og alle Brødrene fra alle de Hellige, samt Deres med Agtelse forbundne Broder

John F. F. Dorius.

Den politiske Stemning i Tydskland.

(Udtog af et Dagblad.)

Fra Berlin skrives den 11te Januar, at de første Meddelelser om de den foregaaende Dag afholdte Rigsdagsvalg have vakt almindelig Bestyrtelse. Man maa rigtignok, inden man fælder en endelig Dom, oppebie det officielle Resultat af Valgene; men hvorledes det end bliver, er det ligefuldt vist, at Socialdemokratiet i Tydskland paa en skrækkelig Maade har løftet sit Hoved og vist sin Magt. Især

gjælder dette nu om alle store Stæder og ganske specielt om Intelligencens højt priste Stad Berlin, der vil have den Ære at se sig repræsenteret i Rigsdagen af to maaske tre Socialister, (da en Socialist kommer i Betragtning ved et Omvalg,) af de sex Rigsdagsmænd, denne Stad stiller. Der hersker idag almindelig Nedslagenhed over dette Fænomen. Ved de forrige Rigsdagsvalg afgaves der i Berlin i det Hele 13,400 Stemmer paa socialistiske Kandidater, men denne Gang er Tallet steget til 34,000. Det er imidlertid ikke nok med, at Socialdemokraternes Kandidater have opnaaet et saa betydeligt Antal Stemmer. Det har ogsaa vist sig, at dette Parti, siden dets to Fraktioner, der tidligere bekæmpede hinanden, nemlig Lasalleanerne, der ere socialistiske Republikanere og Eisenacherne, der ere rene Kommunister, i 1875 forenede sig i Gotha, var bedst organiseret og arbejdede lydløst men sikkert indenfor de lovlige Former. De Agenter, som organiserede de socialistiske Vælgere, saa aldeles ikke ud som Proletarer; de bare tildels fine Klæder og højpullet Silkehat, og Alt var i den Grad i deres Hænder, at de tidligere end alle andre Partier vare underrettede om Resultatet. En uhyre Folkeforsamling, dee af de socialistiske Førere var sammenkaldt i Berlins største Sal, modtog med ubeskrivelig Jubel Meddelelsen om, at Resultatet havde været saa glimrende for Partiet, og samtidig indløb der Depescher, som ogsaa bragte gode Budskaber for Socialisterne fra andre store Stæder. Efter de hidtil indlobne Beretninger er der saaledes endvidere valgt Socialister i Altona, Chemnitz, Leipzig og Dresden, og desuden skal der afholdes Omvalg imellem Socialister og Nationalliberale i Magdeburg, Elberfeld, Nürnberg og Breslau. I den sidstnævnte Stad skal der endogsaa foregaa to saadanne Omvalg, og i Dresden kommer en Socialist ligeledes t Betragtning ved et Omvalg. I Hamborg gik de liberale Kandidater vel igjennem alle tre Valgkredse, men Socialisterne bragte det til meget anselige Minoriteter, idet der paa deres Kandidater afgaves 25,000 Stemmer.

Fra de andre Partier foreligger der endnu ikke saadanne Beretninger, at de kunne tjene til Grundlag for en Udsigt over Valgene. At de endnu udgjøre Majoriteten overfor Socialisterne, kan dog vel anses for sikkert, Det synes imidlertid meget let at være muligt, at Socialister, Ultramontane og Fremskridtsmænd i Forening kunne raade over Majoriteten. Selv om de yderligere Beretninger om Valgene melde, at Nationalliberale og Konservative i Forening ere gaaede af med Sejren, vil dette dog aldrig kunne udslette det Indtryk, som Socialisternes Sejre i Berlin og i de andre større Stæder have gjort paa alle Politikere. Socialdemokratiet har gjort :rivendr Fremskridt i Magt og Indflydelse, og derfor vil der nu indtræde en Reaktion, som forlanger energiske Midler imod det. Den almindelige Valgret, der har ført til saadanne Tilstande, bliver allerede stærkt angreben. De Nationalliberale ville ganske af sig selv blive konservative uden nogensomhelst Pression; thi Alle røbe Angst og Skræk for det socialistiske Spøgelse, der allerede nu er noget mere end et blot Spøgelse. Vore Socialister ere, siden Forliget i Gotha sluttedes, blevne fuldstændig kommunistiske, og de efterstræbe de samme Formaal, som Kommunisterne i Paris i 1871 vedkjendte sig. Vi have allerede nu en Arbejderhær i Berlin paa 34,000 Socialister, og den socialistiske Præsident behøver blot at give et Vink, saa indfinder der sig to eller tre Gange fra Omegnen. I Slesvig er der afgivet mange socialistiske Stemmer og i de fem holstenske Valgkredse have

Socialdemokraterne udfoldet en ganske overordentlig Virksomhed og opnaaet et forbavsende Resultat. I Altona er Hasenclever valgt med over 11,000 Stemmer, men kun ganske ringe Majoritet imod Lasker, og i de øvrige 4 Valgkredse vil det overalt komme til Omvalg, fordi Partierne ikke have kunnet enes om en fælles Optræden overfor Socialdemokraterne. I samtlige fem Valgkredse turde der være afgivet c. 35,000 socialdemokratiske Stemmer. Man føler kort sagt Vulkanen under Overfladen og hengiver sig til mørke Tanker. At der af disse Erfaringer vil foregaa et Omslag i den indre Politik er vist; men naar det gjør sig gjældende i Handlinger og Love, saa ville Socialisterne ikke falde tilføje, men søge at tilrive sig Magten. Til saadanne Tanker føler Enhver sig i dette Øjeblik foranlediget!

Beredende sig paa Fremtiden.

(Fra „Deseret News".)

Som Følge af et af Præsident Young udtalt Ønske ere Damerne i de mangfoldige Hjælpeforeninger og samvirkende Selskaber, med hvilke Damerne i Utah staa i Forbindelse, isærd med at tage virksomme Skridt for at opkjøbe Sæd for Opsparelse til en Nødens Dag, for de forskjellige Selskabers forhaandenværende Kapital og Gaver, som skulde blive eller forventes at blive givne til denne Sag. Der er et gammelt Ordsprog, som siger: „En viis Mand forudser det Onde og bereder sig derpaa"; men under Præsident Youngs vise Ledelse er det Damerne, der forberede sig for den onde Dag, der kan komme til hvilkensomhelst Tid. Dersom den skulde naa os, ere vi i det Haab, at Damerne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige ville være i en saadan Stilling, at de kunne være timelige Frelsere for de Trængende, og de tage viselig de fornødne Skridt til at være i en saadan Stilling, naar disse Forhold indtræde.

Søster Emmeline B. Wells er Præsident for Central-Komiteen for dette Foretagende, og assisteres af et stort Antal andre dygtige og intelligente Damer, og vi haabe, at de med Bistand af de mangfoldige Selskaber og Hjælpekomiteer ville fuldføre det betydningsfulde Værk, de have paabegyndt. I denne Stad (Salt Lake City) har Biskop Edward Hunter overladt dem Brugen af nogle Forraadskamre i Tiendehuset, hvori de kunne oplægge deres Sæd.

Poesi.

Fader vor.

Alles Fader, Du som bor i Himlen,
Helligt vorde os Dit store Navn,
Du, som skabte Jord og Stjernevrimlen,
Skabte ogsaa os til Fryd og Gavn.

Lad dit Rige ogsaa til os komme,
Thi paa Jord maa vi som Fremmed' gaa,
O, gid snart vor Prøvetid var omme.
Og vi smykt' som Brud for Dig maa staa.

Som i Himlen ske paa Jord din Vilje;
Giv os Helbred, giv os dagligt Brød;
Godheds Gud, Du skabte Markens Lilie,
Skulde Mennesket da lide Nød.

Skaansomt vil vi dømme Næstens Brøde;
Vær Du ogsaa os en naadig Gud,
Lad os ej for haardt for Fejltrin bøde,
Mind os, naar vi glemme dine Bud.

Du i Fristelse os ikke stede,
Men fra Ondskabs Snarer os befri;
Vi vil vaage, vi vil altid bede,
Vil Du deri staa os naadig bi.

Dit er Riget, din al Magt og Ærr;
Ej begrændses Du af Rum og Tid;
Du vil jo en kjærlig Fader være,
Naar vi barnligt til Dig sætte Lid.

Tillidsfulde vil vi Amen sige,
Prøvetiden den er ikkun kort,
Hist os venter jo et bedre Rige,
Naar os Livets Herre kalder bort.

K. H. B.

Blandinger.

Mulig forestaaende Udbrud af Vesuv. Professor Palmieri har fra sit Observatorium paa Vesuv meddelt, at Instrumenterne have viist øjensynlige Tegn paa Forstyrrelse. Røgen opstiger af Bjerget med større Kraft og i forøget Omfang. I det Indre af det sidste Krater, der aabnedes den 18de Decbr. 1865, er Ilden ikke længere synlig, da en Del af Krateret i 1872 styrtede sammen og tildels stoppede Aabningen. Der vil derfor høre en uhyre eruptiv Kraft til enten at bryde en Vej gjennem den store Opdyngning af Sand og Slagger eller at aabne et nyt Krater.

Isgang paa amerikanske Floder. Det milde Vejr bevirkede for nogle Dage siden, at Isen brød op paa Ohio og dens Bifloder, og den pludselige, stærke Strøm, der brød igjennem Sluserne, anrettede ifølge Telegram til Times megen Ødelæggelse i Pittsburg, hvor 7 Dampskibe, 400 Kulpramme og endel andre Fartøjer led Skibbrud. Den anrettede Skade anslaaes til 2 Mill. Dollars. Ogsaa fra næsten alle andre Byer ned til Ohios Munding meldes der om anrettet Skade. Hundreder af Skibe førtes ned ad Floden med uhyre Isflager og med en Fart af ti engelske Mil i Timen.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af O. N. Liljenqvist,
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.